

РЕЙ БРЕДЪРИ БЛАГОРОДНА КРАЖБА

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

Емили Уилкс отвори очи, сепната от странен шум в три през нощта. Нямаше луна и само звездите безучастно гледаха от небето.

— Роуз? — попита тя.

Сестра ѝ лежеше на другото легло на няма и метър от нея, с широко отворени очи, така че не беше изненадана.

— Чу ли го? — рече тя и провали всичко.

— Аз щях да го кажа — отвърна Емили. — Но след като, изглежда, вече знаеш, няма смисъл...

Тя млъкна и седна на леглото. Роуз я последва, сякаш ги теглеха невидими конци. После останаха да седят така, две стари сестри, едната на осемдесет, другата на осемдесет и една, съсухрени като мумии, вързопи от нерви, и зяпаха към тавана.

Емили Уилкс кимна с вдигната нагоре глава.

— Онова ли чу?

— Сигурно са мишките на тавана.

— Звучи като нещо по-едро. Плъхове.

— Да, но все едно, че са обути в ботуши и носят чували.

Това подейства. Скочиха от леглата, грабнаха халатите си и се втурнаха на долния етаж толкова бързо, колкото им позволяваше артритът. Някоя не искаше да остане близо до онзи, който носи такива ботуши.

Долу се вкопчиха в перилата и се втренчиха към тавана.

— Какво може да прави някой на нашия таван по това време на нощта? — прошепна Емили.

— Защо им е да крадат всичките ни стари боклуци?

— Мислиш ли, че ще слязат долу и ще ни нападнат?

— Какво! Две оглупели бабички с провиснали задници?

— Слава Богу, че капакът на тавана се отваря само отдолу и е заключен.

Стъпка по стъпка се заизкачваха към тайнствените шумове.

— Зная! — внезапно каза Роуз. — Писаха го миналата седмица в чикагските вестници: крадат стари мебели!

— Пфу! Единствените антики тук сме ние!

— И все пак горе има някои неща. Един стол „Морис“, адски стар. Няколко по-стари стола за трапезария и онзи кристален полилей.

— Купен през хиляда деветстотин и четиринайсета от вехтошарника. И толкова грозен, че дори не можахме да го изхвърлим

с другия боклук. Слушай.

Горе бе по-тихо. Стигнаха на втория етаж, втрениха се в капака на тавана и наостриха уши.

— Някой отваря сандъка ми. — Емили притисна устата си с длани. — Чу ли? Пантите му имат нужда от смазка.

— Защо им е да отварят сандъка ти? Вътре няма нищо.

— Може би нещо...

В мрака над тях капакът на сандъка се захлопна.

— Глупак! — прошепна Емили.

Някой внимателно запристъпва на пръсти на тавана — беше се сетил, че е проявил несръчност.

— Горе има прозорец и те излизат през него!

Двете сестри се втурнаха към прозореца в спалнята си.

— Отвори мрежата и си подай главата навън! — извика Роуз.

— И да ме видят? Няма да стане!

Зачакаха и чуха стържещ звук, после нещо изтрополи на отбивката долу.

Сестрите ахнаха и отвориха мрежата на прозореца. На улицата две сенки носеха дълга стълба. Едната стискаше в свободната си ръка малък бял пакет.

— Откраднали са нещо! — изсъска Емили. — Ела!

Слязоха на долния етаж и широко отвориха входната врата. На покритата с роса морава се виждаха два чифта стъпки. Рязко потегли паркиран до тротоара камион.

Двете жени се затичаха и заслониха очи, за да прочетат отдалечаващия се регистрационен номер.

— Проклятие! — извика Емили. — Видя ли го?

— Само седем и девет. Да позвъним ли в полицията?

— Първо да разберем какво липсва. Размърдай се.

Като си светеха с джобно фенерче, те отключиха капака на тавана и се качиха в мрачното помещение.

Емили насочваше лъча напред — към старите куфари, детския велосипед и ужасно грозния полилей.

— Нищо не липсва — каза Роуз. — Много странно.

— Възможно е. Ето го сандъка. Помогни ми.

Капакът отскочи нагоре и отвътре блъвна прах и мирис на старост.

— Боже мой, спомняш ли си това? Парфюм „Бен Хур“ хиляда деветстотин дващсет и пета, пуснаха го заедно с филма!

— Тихо — рече Емили. — О, тихо!

Тя насочи лъча на фенерчето към хлътноло място в стара празнична рокля: нещо като хралупа, дълбока пет, широка десет и дълга дващсет сантиметра.

— Мили Боже! — извика Емили. — Няма ги!

— Какво?

— Любовните ми писма! От деветнайшета, дващсета и дващсет и първа! Увити с розова панделка. Бяха трийсет. Няма ги!

Емили зяпаше правоъгълната като ковчег вдлъбнатина в старата празнична рокля.

— Защо им е да крадат любовни писма, писани толкова отдавна от човек, който сигурно е покойник?

— Емили Бърнис! — възкликна Роуз. — Къде блеещ напоследък? Не си ли гледала онези предавания по телевизията, дето после ти се иска да си измиеш устата със сапун? Ами клюкарските колони в градския вестник? Обръщала ли си внимание на ония безумни женски списания във фризьорския салон?

— Старая се да не им обръщам внимание.

— Следващия път го направи! Утре ще ни позвънят по телефона. Онези, които са откраднали писмата ти, ще поискат пари, за да ги върнат, иначе ще ги пратят в някое женско списание. Изнудване. Какво друго? Хайде!

— Не се обаждай в полицията! О, Роуз! Не искам да ми изкарват мръсното бельо на показ! В килера останало ли е малко вино? Размърдай се, Роуз! Това е краят на света!

Докато слизаха долу, едва не паднаха по стъпалата.

На следващия ден всеки път, щом покрай къщата им минаваха коли за специални пощенски доставки, Емили разтваряше завесите в дневната и очакваше да спрат. Но те продължаваха нататък.

На по-следващия ден, когато един бус за ремонт на телевизори намали, за да потърси някакъв адрес, Емили излезе, за да се изправи срещу всеки невъзпитан репортер, душещ наоколо. Такъв не се появи.

На третия ден, когато интуицията ѝ подсказваше, че вече е минало достатъчно време и „Грийн Таун Газет“ най-после ще излее помята си, помя нямаше.

Но...

На четвъртия ден в пощенската ѝ кутия падна едно-единствено писмо, без да се появи какъвто и да било пощальон. Името на Емили беше написано сякаш с лимонов сок и нагрято, за да изпъкнат буквите.

— Виж — прошепна тя. — Емили Бърнис Утрис! И старият печат е от четвърти юни дваисет и първа. — Тя вдигна писмото пред очите си. — Онзи, който го е откраднал преди четири дни, сега ми го праща обратно! Защо?

— Отвори го — каза Роуз. — Пликът е отпреди шейсет и две години. А какво има вътре?

Емили дълбоко си пое дъх и измъкна крехкия лист, калиграфски изписан с кафеникаво мастило.

— Четвърти юни хиляда деветстотин дваисет и първа година — прочете тя. — И писмото започва така:

Скъпа Емили...

От едното ѝ око капна сълза.

— Продължавай де! — каза Роуз.

— Това е мое любовно писмо!

— Зная, зная, но двете с теб вече сме стари пушки. Нищо не може да ни засегне! Дай ми го!

Роуз измъкна листа от ръцете ѝ и го обърна към светлината. Гласът ѝ заглъхна, докато плъзваше присвитите си очи по грижливия почерк от отдавна отминалата година:

Скъпа Емили,

Не зная как да изразя всичко онова, което ми е на сърцето. Възхищавам ти се от толкова много години и все пак, когато танцувахме или ходехме на пикник край езерото, не можех да ти кажа нищо. Вкъщи се гледам в огледалото и се мразя заради тази страхливост. Но сега

най-после трябва да изразя най-скъпите си мисли, иначе ще полудея. Боя се да не те обидя и това кратко писмо ще ми отнеме много часове, докато напиша последния вариант. Скъпа, скъпа Емили, признавам ти любовта си и копнежа да прекарам част от живота си до или заедно с теб. Ако можеш да ме погледнеш дори със съвсем мъничко нежност, ще преизпълниш сърцето ми с щастие. Трябваше да овладявам желанието си да докосвам ръката ти. И самата мисъл за нещо повече, за лека целувка, ме разтърсва дотолкова, че дори смея да я изразя с думи. Намеренията ми са почтени. Ако ми позволиш, бих искал да говоря с родителите ти. Засега ти пращам любовта и най-нежните си чувства за твоя бъдещ живот.

Роуз ясно произнесе последните думи.

— Подпис: „Уилям Рос Фийлдинг.“

И погледна Емили.

— Уилям Рос Фийлдинг ли? Кой е той?

— О, Господи! — ослепяла от сълзи извика Емили Бърнис Уатрис. — Проклетата да съм, ако зная!

Писмата пристигаха ден след ден — не по пощата, а пускани в кутията през нощта или по зори, за да бъдат четени на глас от Роуз или Емили, които се редуваха да си бършат очите. Ден след ден авторът от далечната година молеше Емили за прошка, тревожеше се за бъдещето ѝ и се подписваше с пищен подпис, който сестрите сякаш наистина можеха да чуят: Уилям Рос Фийлдинг.

И Емили всеки ден казваше със затворени очи:

— Прочети го пак. Почти си представям лицето, което отговаря на тези думи!

Към края на седмицата, когато се събраха шест писма, на Емили ѝ дойде до гуша и тя възкликна:

— Достатъчно! Дявол го взел този порочен изнудвач, дето не иска да си покаже лицето! Изгори ги!

— Не още — отвърна Роуз, току-що донесла не старо, пожълтяло писмо, а голям нов плик без адрес и подпис.

Завърнала се от мъртвите, Емили го разпечата и прочете:

Срамувам се, че помогнах да ви бъдат причинени всички тези безпокойства, които вече трябва да престанат. Ще откриете писмата си на „Сейнт Джеймз“ номер единайсет. Простете ми.

— Не разбирам — каза тя.

— Проста работа — отвърна Роуз. — Онзи, който праща тези неща, прави любовни предложения с чужди писма от времето на президента Кулидж!

— Боже мой, Роуз, пипни ми лицето: горещо и зачервено. Защо някой ще се катери по стълба, за да обере тавана и да избяга? Защо не се изправи на моравата ни и не започне да вика?

— Защото — тихо отвърна Роуз, като обърна новополученото писмо, — онзи, който е написал това, може да е също толкова срамежлив, колкото и Уилям Рос Фийлдинг навремето. Какво има сега?

— Чудя се... — Емили се зазяпа през прозореца — ... кой ли живее на „Сейнт Джеймз“ номер единайсет.

— Тук е.

Двете пристигнаха на адреса късно следобед.

„Сейнт Джеймз“ номер 11.

— Кой е онзи, който ни гледа? — попита Емили.

— Не е човекът, дето ти е пращал любовните си признания — отвърна Роуз. — Той само е помогнал за пренасянето на стълбата, но съвестта го гризе. Там вътре сега е лудият глупак, който ти пращаше писмата. И ако не се размърдаме, цялата улица ще се събере тук. Побързай.

Те минаха по верандата и натиснаха звънеца. Входната врата широко се отвори. На прага стоеше осемдесетинагодишен старец и ги гледаше удивено.

— Господи! Емили Бърнис Утрис — възкликна той. — Здравейте!

— Какво се опитвате да направите, по дяволите — попита Емили Бърнис Утрис.

— В момента ли? — попита старецът. — Чаят е готов. Заповядайте.

Двете предпазливо влязоха вътре, настаниха се, готови да избягат, и го гледаха, докато наливаше вряла вода върху някакви оранжеви чаени листа.

— Сметана или лимон? — попита той.

— За мен без сметана и лимон! — отвърна Емили.

— Заповядайте.

Двете взеха чашите си, но не казаха нищо и не отпиха.

— Приятелят ми позвъни, за да ми признае, че ви е съобщил моя адрес — каза мъжът. — Тази седмица невероятно ме натъжи.

— А как мислите се чувствам аз? — възкликна Емили. — Значи вие наистина сте онзи, който ми открадна писмата и ми ги пращаше обратно?

— Аз бях, да.

— Добре тогава, какво искате?

— Какво искам ли? Не, не! Да не сте решили, че ви изнудвам? Колко глупаво от моя страна да не се сетя, че ще си помислите така. Не, не! Това ли са писмата ви?

— Да!

— Най-горното писмо, онова от четвърти юли двайсет и първа. Имате ли нещо против да го отворите? Просто го дръжте така, че да не го виждам, и ме оставете да говоря, става ли?

Емили припряно отвори писмото в скута си и каза:

— Е?

— Само това — каза старецът, затвори очи и съвсем тихо започна:

— Скъпа Емили...

Емили рязко си пое дъх.

Мъжът зачака със затворени очи, после повтори думите, написани от вътрешната страна на клепачите му:

— Скъпа Емили. Не зная как да изразя всичко онова, което ми е на сърцето...

Тя въздъхна.

Старецът продължи шепнешком:

— ... Възхищавам ти се от толкова много месеци и години и все пак, когато се срещрахме, когато танцувахме или ходехме на пикник с приятелите ти край езерото, не можех да ти кажа нищо — но сега най-после трябва да изразя най-скъпите си мисли, иначе ще полудея.

Роуз извади носната си кърпичка и избърса носа си. Емили извади своята и избърса очите си.

Гласът му беше тих, после висок и накрая отново тих:

— ... и самата мисъл за нещо повече, за лека целувка, ме разтърсва дотолкова, че дори смея да я изразя с думи...

Той завърши с едва доловим шепот:

— ... засега ти пращам любовта и най-нежните си чувства за твоя бъдещ живот. Подпис: Уилям Рос Фийлдинг. А сега — второто писмо.

Емили отвори второто писмо и го завъртя така, че той да не го вижда.

— Мила моя Емили — започна старецът. — Ти не отговори на първото ми писмо, което би могло да означава няколко неща: че не си го получила, че са го скрили от теб или че си го получила и скъсала. Ако съм те обидил, прости ми... Където и да ида, чувам твоето име. За теб говорят млади мъже. Млади жени разнасят слухове, че скоро си щяла да заминаваш с океански лайнер...

— По онова време наистина го правеха — сякаш на себе си каза Емили. — Млади жени, а понякога и млади мъже, пратени за година надалеч, за да забравят.

— Даже да не е имало какво да забравят ли? — забил поглед в дланите си, попита старецът.

— Даже тогава. Тук имам още едно писмо. Можете ли да ми кажете какво пише в него?

Тя го отвори и очите ѝ се навлажниха, докато четеше думите и го слушаше тихо да ги изрича по памет.

— Моя най-скъпа, как да ти го кажа, моя любов? Утре заминаваш и ще се върнеш много след Коледа. Обявиха годежа ти с някой, който вече те очаквал в Париж. Желая ти прекрасен живот, щастие и много деца. Забрави моето име. Да го забравиш ли? Та ти никога не си го знаела, скъпо мое момиче. Уили или Уил? Струва ми

се, че ме наричаше така. Но без фамилно име, така че няма какво да забравяш. Вместо това запомни любовта ми. Подпис: У.Р.Ф.

Когато свърши, той се облегна назад и отвори очи. Емили сгъна писмото и го остави при другите в скута си. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Защо — накрая попита тя — откраднахте писмата? И ги използвахте по този начин след шейсет години? Кой ви каза къде са? Когато заминавах за Франция, ги скрих в онзи сандък. Струва ми се, че през последните трийсет години съм ги поглеждала само веднъж. Уилям Рос Фийлдинг ли ви разказа за тях?

— Господи, скъпо момиче, не се ли досетихте? — отвърна старецът. — Боже мой, аз съм Уилям Рос Фийлдинг.

Последва невероятно дълго мълчание.

— Дайте да ви погледна. — Емили се наведе напред. Мъжът повдигна глава на светлината.

— Не — каза тя. — Искане ми се да можех да си спомня. Но не мога.

— Сега виждате лицето на старец — рече мъжът. — Няма значение. Когато заминахте, аз също потеглих, но в друга посока. Живях в много страни и правих много неща. Когато преди много години чух, че нямате деца и че съпругът ви е починал, се върнах в тази къща. Тук живееше дядо ми и баба ми. Трябваше ми цялото това време, за да намеря кураж да открия и да ви пратя тази най-добра част от своя живот.

Двете сестри седяха неподвижно. Почти се чуваше туптенето на сърцата им. Старецът попита:

— А сега?

— Защо — бавно рече Емили Бърнис Утрис — през следващите две седмици не ми пратите и останалите писма? Едно по едно.

Той впери поглед в нея.

— А после?

— О, Господи! — възкликна Емили. — Не зная. Ще видим.

— Да, да. Наистина. Засега довиждане.

Докато отваряше вратата, той едва не докосна ръката ѝ.

— Скъпа моя Емили — каза старецът.

— Да? — Тя зачака.

— Какво...

— Да? — повтори Емили.

— Какво... — мъчително преглътна мъжът. — Какво... ще...

Тя продължаваше да чака.

— ... правите довечера? — бързо довърши той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.